

Arrest

nr. 228 083 van 28 oktober 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LAHLALI
Kortrijksesteenweg 731
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 januari 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 januari 2019 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 januari 2019 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. MALANDA, die *loco* advocaat A. LAHLALI verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 6 januari 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) de beslissing tot afgifte van een bevel

om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). De verzoekende partij tekent op 16 januari 2019 bij uiterst dringende noodzakelijkheid beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest 21 januari 2019 met nummer 215 429 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Bij een later arrest van 5 april 2019 met nummer 219 498 stelt de Raad de afstand van het geding vast.

Op 6 januari 2019 neemt de gemachtigde van de minister eveneens de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van twee jaar (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

"Aan Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam : [K.]

voornaam : [K.]

geboortedatum : 11.09.1990

geboorteplaats : [B.B.]

nationaliteit : Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 06.01.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Schaarbeek op 06.01.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

☐ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds november 2018 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor zwartwerk. (PV BR.69.L6.000660.2019 van de politie zone van Schaarbeek.)

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene werd gehoord op 06.01.2019 door de politiezone van Schaarbeek en verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 1, §2, 62, §2 en 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de ‘fair balance’ en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van het hoorrecht, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest), van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.1.1. De verzoekende partij geeft vooreerst een korte theoretische uiteenzetting en stelt vervolgens dat:

“In casu is de bestreden beslissing zoals aan verzoekster kennisgegeven op 6 januari 2019 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen, daar ze niet duidelijk, juist, pertinent, volledig en consistent werd gemotiveerd. De juiste werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken. De beslissing nam op bijzonder selectieve wijze rekening met de elementen uit het administratief dossier van verzoekster, is geenszins gesteund op een correcte en volledige feitenvinding.

De bestreden beslissing heeft kennelijk geen belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden. Het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel werden niet nageleefd.

De bestreden beslissing beperkt zich in hoofdzaak tot het stellen dat:

- verzoekster aan het werk was zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart, *quod non*;
- verzoekster geen minderjarige kinderen heeft in België;
- verzoekster geen partner zou hebben in België, *quod non*;
- verzoekster geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

De verwerende partij voert bovenstaande betwistbare elementen aan om te motiveren dat een inreisverbod van twee jaren moeten worden genomen lastens verzoekster en dat dit verbod een termijn van twee jaren moet kennen. De motiveringselementen zijn onvolledig, dan wel onjuist. Ze zijn bovendien niet concreet of precies toegepast op het dossier van verzoekster, doch blijven beperkt tot algemene standaardformuleringen. Aldus is de administratieve beslissing niet deugdelijk met redenen omkleed, nochtans vereist volgens artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Waar de bestreden beslissing stelt dat verzoekster aan het werk zou zijn geweest zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart, is deze manifest onjuist. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel doet zich voor. Verzoekster herhaalt dat het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht oplegt om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, nr. 28.602, punt 2.3.), meer ook dat de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, nr. 28.599, punt 2.4.).

Zou verwerende partij haar beslissing zorgvuldig hebben voorbereid, zou verwerende partij pas een beslissing hebben genomen na behoorlijk onderzoek van de zaak, dan zou zijn gebleken dat

verzoekster niet aan het werk was toen ze door de politiediensten werd aangetroffen. Verzoekster verwijst naar de feitelijkheden zoals eerder aangekaart: verzoekster bevond zich op zaterdagavond 5 januari 2019 als klant in de horecazaak gelegen te Schaarbeek. Verzoekster was geenszins aan het werk was in de horecazaak. Dat uit de politionele vaststellingen allerminst aanwijzingen kunnen volgen dat verzoekster enige werkzaamheid aan het uitoefenen was in het etablissement. Dat er ten tijde van het aantreffen van verzoekster (nagenoeg) geen andere klanten aanwezig waren, wat dit gegeven enkel versterkt.

Gezien de zaakvoerder van het etablissement aanwezig was wanneer de verbalisanten zijn zaak binnenvielen, mag worden aangenomen dat deze werd gehoord. De zaakvoerder zal het relaas van verzoekster hebben bevestigd, met name dat zij als cliënteel aanwezig was in zijn zaak en er allerminst enige werkzaamheid aan het uitoefenen was.

Een zorgvuldige voorbereiding van de bestreden beslissing zou een verhoor van het gebeurlijk aanwezige cliënteel hebben ingehouden, waaruit zou zijn gebleken dat verzoekster inderdaad niet aan het werk was in het etablissement.

Gezien de ontstentenis van dergelijk behoorlijk onderzoek van de zaak, werd de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze voorbereid, genomen en gemotiveerd.

Waar wordt geoordeeld dat verzoekster de openbare orde zou kunnen schaden gezien zij beweerdelijk werd betrap op zwartwerk, quod non, verwijst verzoeker andermaal naar een schending van het motiveringsbeginsel.

De bestreden beslissing wijst ook op de noodzakelijke bescherming van economische en sociale belangen, waarmee in hoofdzaak wordt gerefereerd naar het gegeven dat verzoekster zonder de vereiste documenten aan het werk zou zijn geweest, quod non. Verzoekster laat gelden dat, zelfs al zou zij zonder de vereiste stukken hebben gewerkt, quod certe non, daaruit niet ipso facto kan worden afgeleid dat zij zich daar in de toekomst schuldig aan zou maken en derhalve een gevaar zou vormen voor de openbare orde.

Verzoekster verwijst naar het arrest van Uw Raad d.d. 14 juni 2016 (RvV nr. 169.732):

"[...]."

Verwijzend naar de alhier aangehaalde rechtspraak kan in casu niet uit één vaststelling als zou verzoekster zonder de vereiste documenten aan het werk geweest zijn, quod certe non, worden afgeleid dat verzoekster in de toekomst dergelijke overtredingen zou begaan, en in de toekomst een gevaar zou vormen voor de openbare orde.

Uit de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de gemachtigde geen individueel onderzoek heeft uitgevoerd. Uit geen element blijkt dat de gemachtigde enige afweging heeft gemaakt tussen de beweerd vaststelling van zwartwerk, en de beweerd bedreiging voor de economische en sociale belangen als deel van de openbare orde.

Waar de gemachtigde in de bestreden beslissing verzoekster aanmerkte als een gevaar voor de openbare orde, dient vastgesteld dat het motiveringsbeginsel werd geschonden bij het bepalen van een inreisverbod van twee jaren conform artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Het beweerd risico voor de openbare orde wordt niet afdoende gemotiveerd. Dat derhalve artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt geschonden gezien de bepaling van de duur van het inreisverbod geen rekening houdt met de specifieke omstandigheden van het geval.

Waar de bestreden beslissing voorhoudt dat verzoekster geen partner zou hebben in België, dat ze 'niet zou verklaren een gezinsleven te hebben in België', verwijst verzoekster naar de manifeste miskenning van haar hoorrecht die zal worden uiteengezet als laatste middel. Verzoekster heeft wel degelijk een partner in België, doch gezien verzoekster slechts de Arabische taal machtig is, is zij er niet in geslaagd dit kenbaar te maken aan de verbalisanten. Gelet op het feit dat geen tolk werd ingeschakeld met het oog op een zorgvuldig verhoor van verzoekster, kon niet op afdoende wijze naar het relaas van verzoekster worden gepeild en dient andermaal vastgesteld dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze werd voorbereid, genomen en gemotiveerd, dat de gemachtigde op onzorgvuldige wijze handelde.

Wat betreft de relatie met dhr. [Z.], beschermenswaardige relatie conform artikel 8 EVRM, wijst verzoekster naar wat wordt uiteengezet onder het tweede middel.

De bestreden beslissing vermeldt dat in hoofde van verzoekster het risico zou bestaan dat zij zou onderduiken. Zulks druist totaal in tegen haar intentie samen te leven met haar partner, dhr. [Z.] en familieleden. Hierbij in beschouwing genomen de manifeste miskenning van het hoorrecht zoals behandeld in het laatste middel, kan niet anders dan vastgesteld dat de motivering van het risico op onderduiken allesbehalve afdoende is. De beoordeling van het risico op onderduiken is allerminst zorgvuldig.

Verwerende partij voert als motivering van de bestreden beslissing, met name van het risico op onderduiken, herhaaldelijk aan dat 'verzoekster na haar illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag heeft ingediend, of heeft haar verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn heeft gedaan'. Verweerder stelt dat verzoekster de administratieve beslissing die te haren laste wordt genomen niet zou opvolgen, dat kan worden geconcludeerd dat er sterke vermoedens zijn dat verzoekster zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken.

Verzoekster laat gelden dat verwerende partij bezwaarlijk kan aanvoeren dat in haar hoofde het risico op onderduiken bestaat, dat zij niet zou meewerken met de overheden, gezien haar nooit eerder een bevel werd betekend het grondgebied te verlaten mét toekenning van een termijn om dat te doen. De gemachtigde heeft verzoekster nooit die kans gegeven, heeft haar geen termijn toegekend, doch is onverwijd overgegaan tot haar vrijheidsberoving van heden. Er is derhalve ook geen eerder niet-nageleefd bevel om het grondgebied te verlaten waaruit een mogelijks risico op onderduiken zou kunnen worden afgeleid.

Dat de bestreden beslissing artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet schendt. Immers "[moet] [h]et (...) risico op onderduiken (...) actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval." Uit het loutere gegeven dat verzoekster na haar illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag heeft ingediend, of haar zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn heeft gedaan (1°), kan niet zonder meer een risico op onderduiken worden afgeleid. Een individueel onderzoek dat rekening houdt met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval is vereist om het bestaan van een dergelijk risico te staven, bijkomend aan het van toepassing zijn van een in artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaald criteria. Dat de bestreden bijlage geen blijk geeft van een individueel onderzoek voorafgaand aan de beslissing.

Het criterium vervat in artikel 1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, met name:

"1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;"

wordt slechts gemotiveerd als:

"Betrokkene beweert sinds november 2018 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren."

Dat een dergelijke motivering een manifeste schending van het motiveringsbeginsel evenals een schending van het artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet in zich draagt, gezien geenszins omstandigheden eigen aan de zaak naar voren worden gebracht die blijken uit een individueel onderzoek. Het betreft slechts een parafrasering van het in artikel 1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde criterium, geenszins een afdoende individuele motivering - eens te meer gezien verzoekster nooit kan hebben verklaard sinds november 2018 op het grondgebied te verblijven.

Dat gelet op het alhier vermelde geenszins kan worden geoordeeld dat het beweerde risico op onderduiken actueel en reëel is, noch rekening houdt met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval. De motivering van het beweerde risico op onderduiken faalt naar recht.

De bestreden beslissing hield kennelijk onvoldoende rekening met de fundamentele rechten geboden door artikel 8 van het EVRM. Immers geeft de bestreden beslissing er geen blijk van artikel 8 van het Verdrag in overweging te hebben genomen. Er wordt slechts gesteld dat 'verzoekster niet verklaart een gezinsleven of minderjarige kinderen te hebben in België'. Verzoekster legde dienaangaande evenwel geen verklaringen af, gelet op de onoverbrugbare taalbarrière en laat gelden dat artikel 8 van het EVRM verder reikt dan de loutere toets een gezinsleven of minderjarige kinderen te hebben. Waar de bestreden beslissing voorts de schijn opwekt dat verzoekster geen relatie zou hebben, dan wel dit niet zou hebben gemeld, wordt verwezen naar het tweede, respectievelijk derde middel.

Gezien aldus het ontbreken van motivering conform de feitelijkeheden, faalt de motivering duidelijk naar recht.

Uit al het voorgaande blijkt dat het besluitvormingsproces de principes van het zorgvuldigheidsbeginsel niet naleefde. De beslissing is allerm minst met volledige kennis van zaken genomen (RvS 16 juli 1999, nr. 81.872, Bonheure) en wel tegenstrijdig aan de relevante feiten (RvS 10 juli 1998, nr. 75.048, NV R. e.a.), dat alle relevante gegevens en omstandigheden niet werden afgewogen (RvS 13 mei 2004, nr. 131.375, NV L.) en dat de beslissing allerm minst met precisie werd genomen (RvS 17 februari 2000, nr. 85.399, Van Oost). Kortom, de beslissing schendt het zorgvuldigheidsbeginsel.

De bestreden beslissing gaat aldus in tegen alle redelijkheid. Het redelijkheidsbeginsel staat Uw Raad toe de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer ze tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, nr. 28.602, punt 2.3. in fine en RvV 11 juni 2009, nr. 28.599, punt 2.4. in fine).

Dat gelet op bovenstaande elementen, dient te worden besloten dat artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet werden geschonden, in samenhang gelezen met de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen en het artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet. Dat ook het artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 werd geschonden.

Dat eveneens het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel werden geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing aldus dient te worden geschorst, dat de beslissing nietig dient te worden verklaard.

[...]

Artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, dat directe werking heeft in de Belgische rechtsorde, waarborgt het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven voor eenieder.

Hiertoe legt artikel 8, 2 van het EVRM de macht van de staat als volgt aan banden:

"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Inmenging in het recht op eerbiediging van het privéleven, gezinsleven en zijn huis is bijgevolg slechts gerechtvaardigd en vormt geen inbreuk op artikel 8, 1 EVRM in zoverre de inmenging bij de wet is voorzien in het kader van wettelijk bepaalde belangen en hiertoe vereist is in een democratische samenleving.

In casu is niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2 EVRM.

Er dient op gewezen dat de toetsing aan artikel 8, eerste dan wel tweede lid van het EVRM op dezelfde beginselen steunt. Uit de rechtspraak van het EVRM blijkt immers dat dezelfde kernvraag dient te worden beantwoord, nl. of de Staat binnen haar beleidsmarge een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuhez v. Noorwegen, par. 68-69).

Het recht op eerbiediging van het privéleven, gezinsleven en huis is een fundamenteel mensenrecht. Dat recht kan slechts worden aangetast voor de vrijwaring van een door het EVRM limitatief opgesomd belang. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op het gezins- en familieleven ex artikel 8 EVRM al dan niet schendt. De lidstaten dienen een belangenafweging ('fair balance'-toets) te doen. Dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren en het belang van de vreemdeling om een gezins- en familieleven te hebben op het grondgebied van de staat.

Naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens kan een positieve verplichting bestaan voor een staat om een toelating tot verblijf te geven om het recht op familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Of er al dan niet zo'n positieve verplichting bestaat, hangt enerzijds af van de bijzondere omstandigheden van de betrokken vreemdeling, en anderzijds van het algemeen belang van de staat. Deze afweging vormt de 'fair balance'-toets.

De Raad voor Vreemdelingenbetwisting heeft in haar arrest van 13 januari 2016 (nr. 159.789) duidelijk gestipuleerd dat de afweging van de individuele belangen en de algemene belangen in concreto dient te gebeuren. Deze afweging dient zeer grondig te gebeuren.

Met het oog op een grondige afweging kunnen in overweging worden genomen: het feit dat verzoekster sedert ruim twee jaar ononderbroken in België verblijft (stuk 3); het feit dat verzoekster een beschermenswaardige relatie heeft met dhr. [Z.] (stukken 5 en 6); het gegeven dat verzoekster in België is in nabijheid van haar partner, dhr. [Z.] (stuk 3); het feit dat verzoekster haar relatie met dhr. ZEGGAF niet elders kan beleven gezien hij werkzaam is in België (stuk 9) en het feit dat verzoekster zich duurzaam wenst te verankeren in België.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een absolute miskennis uitmaken van het recht van verzoekster op privé-, familie- en gezinsleven, gezien haar privé-, familie- en gezinsleven zich in België afspeelt. De handhaving zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen daar het ertoe zou leiden dat verzoekster gescheiden zou moeten leven van haar partner, dhr. [Z.], en andere familieleden die in België wonen. De handhaving zou aldus onevenredige schade toebrengen aan haar privé-, familie- en gezinsleven. Het zou voor verzoekster uiterst moeilijk tot onmogelijk zijn om opnieuw naar België te komen om zich te herenigen met haar partner. Het moeilijk te herstellen en ernstige nadeel heeft in casu betrekking op rechtmatige belangen: de uitoefening van haar verdragsrechtelijk beschermd recht op privé-, familie- en gezinsleven. Het behoeft geen betoog dat de schorsing en nietigverklaring het nadeel kan wegnemen of verhinderen.

De relatie tussen verzoekster en haar partner, dhr. [Z.], is een beschermenswaardige relatie in de zin van artikel 8 EVRM. Het beschermenswaardige karakter blijkt genoegzaam uit het gegeven dat dhr. [Z.] verzoekster tussen 6 januari 2019 en 14 januari 2019 reeds driemaal ging bezoeken in het Centrum voor Illegalen te Brugge (stuk 5). Ook uit de foto's die het koppel maakten tijdens een uitstap, komt zeer duidelijk naar voren dat het paar een beschermenswaardige relatie heeft (stuk 6). Het behoeft geen verder betoog dat de liefdesrelatie tussen verzoekster en dhr. [Z.] beschermenswaardig is.

Ook de relatie tussen verzoekster en haar oom mag als beschermenswaardig worden beschouwd, gelet op de verbintenis tot tenlasteneming die hij zal aangaan (stuk 10).

Dat artikel 8 van het EVRM zou worden geschonden door een gedwongen terugkeer.

Onder meer het gegeven dat het sociaal, familie en privéleven van verzoekster zich in België afspeelt, noopt de verwerende partij ertoe de 'fair balance'-toets uit te voeren. In casu is de 'fair balance'-toets niet gebeurd, minstens op geheel ontoereikende wijze. De beslissing geeft er geen blijk van voormelde overwegingen in de besluitvorming te hebben opgenomen, meer zelfs: de bestreden beslissing geeft er geen blijk van artikel 8 van het EVRM in overweging te hebben genomen.

De beslissing genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken doorstaat de proportionaliteitstoets en de subsidiariteitstoets aldus niet en druist in tegen de rechten gewaarborgd door artikel 8 EVRM.

Gezien op ontoereikende wijze rekening werd gehouden met het gezins- en familieleven van verzoekster, gezien de 'fair balance'-toets niet is gebeurd, werd ook artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geschonden. Artikel 74/13 bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Het gezins- en familieleven van verzoekster werd niet in rekening gebracht bij de beoordeling.

In het bijzonder schendt de bestreden beslissing voormelde bepaling gezien het hoorrecht van verzoekster manifest werd miskend, waardoor zij niet in staat was de verbalisanten in kennis te stellen van het bestaan van de beschermenswaardige relatie. De motivering dat 'verzoekster niet verklaart een gezinsleven te hebben in België' dient gezien in het licht van deze schending van het hoorrecht.

De vereiste toets van voormeld artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werd niet, minstens op niet-gedegen wijze uitgevoerd. De beslissing geeft geen blijk van het tegendeel.

Voor de volledigheid wijst verzoekster er op dat verwerende partij weliswaar verplicht is een einde te maken aan de illegaliteit van verzoekster, maar dat zij uit het oog schijnt te verliezen dat zij dit kan doen op twee manieren. Namelijk enerzijds door een bevel af te leveren zoals in casu, maar anderzijds ook door de illegale situatie van verzoekster om te zetten in een legale situatie, minstens om haar de kans te geven haar illegaal statuut om te zetten naar een legaal statuut. Dat verwerende partij door eenvoudigweg te kiezen voor de eerste optie, duidelijk de tweede optie niet heeft onderzocht. Dat verzoekster nochtans ten laste kan zijn van haar oom, dhr. [B.] (stuk 10) in afwachting van de regularisatie van haar verblijfsstatuut in functie van dhr. [Z.].

Het artikel 8 van het EVRM werd niet nageleefd, de vereiste faire balance-toets werd ontoereikend uitgevoerd. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werd geschonden.

Het middel is ontvankelijk en gegrond.

Dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing aldus dient te worden geschorst, dat de beslissing nietig dient te worden verklaard.

[...]

Het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, zoals vervat in artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, behelst het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §§ 82 en 83). Het hoorrecht garandeert dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging als fundamenteel beginsel van Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, §45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §'n 30 en 34).

De alhier bestreden beslissing vormt een bezwarend besluit dat de belangen van verzoekster ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is derhalve van toepassing. Ondergeschikt voert verzoekster een schending aan van het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van Belgisch administratief recht, minstens als recht van verdediging

De alhier bestreden beslissing kwam tot stand na een manifeste miskenning van het hoorrecht van verzoekster.

Verzoekster werd van haar vrijheid beroofd op 6 januari 2019 en blijkt de bestreden beslissing 'gehoord' door de politiezone van Schaarbeek. Uit het dossier zal blijken dat het zogenaamde verhoor plaatsvond zonder aanwezigheid van een tolk.

Dat verzoekster enkel Arabisch spreekt. Ze is het Frans, noch het Nederlands machtig. Nochtans werd verzoekster 'gehoord' in één van die landstalen. Op een gegeven moment trachtten de verbalisanten verzoekster zelfs door middel van gebaren te 'horen', waaruit ontegensprekelijk mag blijken dat verzoekster en de verbalisanten allerm minst in staat waren te communiceren.

Dat verzoekster, gezien zij werd 'gehoord' in een taal die zij niet machtig is, niks kon uitzetten, dus ook niet de redenen die er zouden toe geleid kunnen hebben dat er in casu ten gronde een andere beslissing zou zijn genomen, mocht zij wel gehoord geweest zijn, laat staan dat verzoekster wist wat er van haar werd verwacht door de verbalisanten.

Ter staving van de miskenning van het hoorrecht, wijst verzoekster uit volgende elementen opgenomen in de bestreden beslissing:

- Het gegeven dat 'verzoekster niet verklaart een gezinsleven te hebben in België';
- Het gegeven dat verzoekster zou hebben verklaard sedert november 2018 in België te verblijven.

De bestreden beslissing voert aan dat 'verzoekster niet verklaart een gezinsleven te hebben in België', niet 'dat verzoekster verklaart geen gezinsleven te hebben in België'. Verzoekster verklaarde inderdaad niet een gezinsleven, ergo partner, te hebben in België, gezien ze de vragen van de verbalisanten onmogelijk kon begrijpen en zich eveneens onmogelijk kon uitdrukken. Verzoekster verkeerde in de absolute onmogelijkheid het bestaan van de beschermenswaardige relatie met dhr. [Z.] duidelijk te maken aan verbalisanten.

Conform de bestreden beslissing zou verzoekster bovendien hebben verklaard dat ze sedert november 2018 in België zou verblijven, dat ze haar toekomst in België zou willen uitbouwen en geen problemen zou hebben in Marokko.

Ter zake dient gewezen op het feit dat verzoekster niet sedert november 2018 in België verblijft - zijnde ruim twee maanden, doch wel sedert ruim twee jaren. Daar zelfs over het eenvoudige gegeven van de duur van het verblijf van verzoekster in België een dermate grote vergissing volgt uit het beweerde verhoor, kan slechts worden vastgesteld dat de taalbarrière tussen verzoekster en de verbalisanten inderdaad van die omvang was dat geen sprake kan zijn van een daadwerkelijk 'verhoor'. Er kan niet worden voorgehouden dat een 'gesprek' waarin zelfs een periode van ruim twee jaren wordt geverbaliseerd als ruim twee maanden een 'gesprek' is waarin verzoekster zich verstaanbaar heeft kunnen maken, noch dat verzoekster de vragen van de verbalisanten heeft kunnen begrijpen. Verzoekster herhaalt de Nederlandse, noch Franse taal machtig te zijn.

Waar de bestreden beslissing stelt dat verzoekster in het 'verhoor' zou hebben aangegeven dat ze haar toekomst in België zou willen uitbouwen en geen problemen zou hebben in Marokko, op basis waarvan de verweerder zou kunnen aanvoeren dat verzoekster er wel degelijk in geslaagd is zich verstaanbaar te maken, laat verzoekster gelden dat dergelijke elementen dermate algemeen zijn, dat geenszins kan blijken dat zulks werd 'verklaard' door verzoekster. Het 'een toekomst willen uitbouwen in België' komt bij nagenoeg elk verhoor naar voren, reden waarom mag worden aangenomen dat de verbalisanten meenden dit ook uit het 'gesprek' met verzoekster te kunnen uitmaken, zelfs aannamen dat dit ook voor verzoekster gold zonder dat ze dit daadwerkelijk heeft gezegd daar ze zich geenszins verstaanbaar kon maken - niettegenstaande zij inderdaad haar toekomst wenst uit te bouwen in België.

Dat verzoekster zich inderdaad geenszins verstaanbaar kon maken tegenover de verbalisanten en vice versa, blijkt uit het feit dat de bestreden bijlage geen enkel concreet en individueel - correct - element naar voren brengt dat zou zijn afgeleid uit het 'verhoor'. Dat het hoorrecht van verzoekster werd geschonden gezien uit de bestreden beslissing niet blijkt dat zij werd gehoord en uit de motivering niet blijkt wat zij zou hebben verklaard (RvV 1 juni 2016, nr. 168.879).

Dat een 'verhoor' in een taal die verzoekster geenszins machtig is, een 'verhoor' dat zelfs uitmondt in een poging te communiceren via gebaren, niet gelijk kan worden gesteld met een eerbiediging van het hoorrecht, zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest, dat in casu op flagrante wijze werd geschonden.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof kan een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht inderdaad pas tot nietigverklaring van het na afloop van de

administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben.

Dat verzoekster overeenkomstig voormelde middelen haar belang aantoont bij het aanvoeren van de schending van haar hoorrecht. Dat verzoekster bij een naleving van haar hoorrecht onder meer voormelde feitelijkeheden en middelen zoals o.m. het gegeven kon aanvoeren dat zij niet aan het werk was, meer ook het gegeven dat zij een beschermenswaardige relatie heeft in België. Dat derhalve, minstens prima facie, blijkt dat zij aantoont dat een naleving van haar hoorrecht de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden. Immers wordt het gegeven dat verzoekster aan het werk zou zijn geweest aangehaald als reden van de bestreden beslissing (cf. punt 'reden van de beslissing'). Dat de naleving van haar hoorrecht een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing met zich had kunnen meebrengen, ertoe had kunnen leiden dat de verbalisanten vaststelden dat mevrouw inderdaad niet aan het werk was. Dat dat de beslissing had kunnen beïnvloeden.

De bestreden beslissing is tot stand gekomen na een manifeste schending van het hoorrecht.

Deze schending maakte een inbreuk mogelijk op van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980, daar de schending van het hoorrecht ertoe leidde dat niet alle specifieke feitelijke en juridische omstandigheden bekend waren.

Het middel is ontvankelijk en gegrond.

Dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing dient te worden geschorst, dat de beslissing nietig dient te worden verklaard."

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op de middelen van de verzoekende partij:

"1 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Om draagkrachtig te zijn dient de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig te zijn. De motivering is volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing.

2 De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden. De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

3 De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de wet van 15 december 1980. Deze bepaling stelt met name:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

[...]"

In casu werd een inreisverbod opgelegd van 2 jaar, en dit in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° Vreemdelingenwet, waarbij uitdrukkelijk wordt gemotiveerd als volgt:

"Betrokkene is op heterdaad betrapt voor zwartwerk. (PV BR.69.L6.000660.2019 van de Politiezone Schaarbeek)

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.”

In de bestreden beslissing wordt bovendien uitdrukkelijk verwezen dat deze gepaard gaat met een verwijderingsbeslissing genomen op 06.01.2019 (bijlage 13septies).

Verder wordt duidelijk gemotiveerd waarom verwerende partij overgaat tot het afleveren van een inreisverbod van twee jaar:

“[...]”

4. Verzoekende partij betwist de vaststellingen die door de verbalisanten op 05.01.2019 werden gedaan. Hierbij dient opgemerkt te worden dat de vaststellingen die in een proces-verbaal opgenomen worden, bekleed zijn met een bijzondere bewijswaarde.⁸ Verklaringen die bij het opstellen van een proces-verbaal door derden worden gedaan, hebben niet dezelfde waarde en gelden enkel als inlichting⁹. Het is hoe dan ook onvoldoende om met loutere beweringen te trachten deze bijzondere bewijswaarde te betwisten.

Verzoekende partij bewijst evenmin dat zij enige stappen ondernam tegen dit precieze proces-verbaal.

5. Bovendien komt het gepast voor om er aan te herinneren dat de wet op geen enkele wijze vereist dat de feiten waarvoor de vreemdeling aangesproken wordt, beoordeeld moeten worden om te kunnen weerhouden dat een vreemdeling een gevaar zou kunnen uitmaken voor de openbare veiligheid. Dit behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van verwerende partij.

De materiële vaststellingen zoals vervat in het administratief dossier, zijnde de vaststelling van het zwartwerk, zijn voldoende om te besluiten tot het gevaar dat verzoekende partij uitmaakt voor de openbare veiligheid en dit los van elk oordeel of vonnis. Niets staat toe om de waarachtigheid van deze vaststellingen te betwisten en verzoekende partij weerhoudt er zich van om de bijzondere procedure te doorlopen met de bedoeling deze vaststellingen tegen te spreken. Verwerende partij herinnert er aan dat Uw Raad niet bevoegd om een dergelijke beoordeling te maken. Bijgevolg heeft verwerende partij geldig kunnen motiveren door de bestreden beslissing te baseren op het controlerapport.

Verzoekende partij geeft overigens, naast enkele feitelijke beweringen waar geen bewijs van voorligt, ook geenszins aan met welke specifieke omstandigheden dan wel geen rekening zou gehouden zijn. Verzoekende partij voert zo onder meer aan dat zij niet aan het werk was en als klant het bewuste café bezocht. Dit staat in schril contrast met de bevindingen van de verbalisanten die vaststellen dat zij actief is achter de bar en de sleutels van het etablissement in haar handtas heeft.

De gemachtigde van de minister besloot derhalve geheel terecht dat een inreisverbod van 2 jaar aan verzoekende partij moest worden opgelegd.

6. Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid 1° Vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”. Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet derhalve een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken.

Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt¹¹. De bestreden beslissing zou volgens verzoekende partij deze bepaling schenden en er zou geen rekening gehouden zijn met haar persoonlijke omstandigheden. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, gebeurde dit echter wel. Verwerende partij verwijst naar de hiernavolgende uiteenzetting om dit aan te tonen.

7. Voor wat het risico op onderduiken betreft, dient vastgesteld te worden dat dit een reden is die gehaald werd uit het voorafgaande bevel om het grondgebied te verlaten om in dit geval geen termijn toe te laten om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing is niet vatbaar voor een beroep en is al evenmin het voorwerp van huidige procedure.

In ieder geval en zich steunend op de objectieve elementen uit het dossier, heeft verwerende partij terecht kunnen oordelen dat er een risico op onderduiken bestaat.

Verzoekende partij voert in dit verband de schending van artikel, §2 van de Vreemdelingenwet aan. Dit artikel stelt zeer concreet:

"[...]"

De loutere beweringen in deze zin van verzoekende partij zijn alleszins niet van dergelijke aard dat de vaststelling van verwerende partij hierdoor ontkracht wordt. Een schending van artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet wordt hierdoor alleszins niet aangetoond. Verzoekende partij weerlegt in ieder geval niet de vaststelling van verwerende partij als zou verzoekende partij nooit getracht hebben haar verblijf op een wettelijk voorziene manier te regulariseren.

8. Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, dient Uw Raad in de eerste plaats na te gaan of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen.¹²

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is.¹³ Verder wijst verwerende partij er op dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

Het dient te worden aangegeven dat slechts een wettigheidscontrole uitgevoerd dient te worden op de bestreden beslissing.

Bijgevolg dient er te worden nagegaan of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat Uw Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Uw Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren.¹⁴

In het op heden voorliggende beroep werpt de verzoekende partij op dat zij zich op een privé –en gezinsleven baseert en stelt dat ze een partner heeft van Marokkaanse nationaliteit maar met een verblijfsrecht in België, dat haar leven zich op heden in België bevindt en dat een oom bereid zou zijn een ten laste neming voor haar te onderschrijven.

Vooreerst stelt verwerende partij vast het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoekende partij en haar partner en zelfs oom, in de zin van artikel 8 van het EVRM, niet aannemelijk wordt gemaakt. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen meerderjarigen onderling enkel wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.¹⁵

Verzoekende partij toont geen meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie aan tussen haarzelf en haar beweerde partner en oom.

Vermits het privé -en gezinsleven niet aangetoond wordt, kan er ook geen sprake zijn van een schending van het artikel 8 van het EVRM.

9. Ondergeschiedt en dit ten aanzien van een inreisverbod te verlaten, heeft het EHRM gemeend dat er geen sprake kan zijn van een inmenging en dat er bijgevolg geen onderzoek nodig is op basis van de tweede paragraaf van het artikel 8 in die zin dat er geen nood is om na te gaan of verwerende partij een gewettigd doel nagestreefd werd en of deze maatregel evenredig was ten aanzien van dit doel¹⁶.

In dit geval acht het EHRM dat het desalniettemin gepast voorkomt om te onderzoeken of de overheid gehouden is tot een positieve verplichting tot het behoud of de ontwikkeling van het privé en/of gezinsleven¹⁷.

Aangaande deze toetsing met betrekking tot het bestaan of ontbreken van deze positieve verplichting, heeft het Europees Hof geoordeeld dat :

Ofwel : «(...) de Staat moet een juist evenwicht vinden tussen de concurrerende belangen van het individu en de gemeenschap als geheel. In beide gevallen geniet de staat echter een zekere beoordelingsmarge. Bovendien legt artikel 8 geen algemene verplichting op aan een staat om de keuze van immigranten voor hun land van verblijf te respecteren en om gezinshereniging toe te staan op het grondgebied van dat land. (...) De factoren waarmee in dit verband rekening moet worden gehouden, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk is verstoord, de mate waarin de betrokken personen banden met de betrokken verdragsluitende staat hebben, of er sprake is van onoverkomelijke hindernissen voor het gezin dat in het land van herkomst van een of meer van de betrokken personen woont en of er elementen zijn van controle van de immigratie (bijvoorbeeld precedents voor schendingen van immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die voor uitsluiting doorwegen (Solomon tegen Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000). Een ander belangrijk punt is of het gezinsleven in kwestie ontwikkeld werd in een periode waarin de betrokken personen wisten dat de situatie met betrekking tot de immigratieregels van een van hen zodanig was dat het duidelijk was dat het behoud van dit gezinsleven in het gastland van meet af aan precair zou zijn. Het Hof heeft eerder geoordeeld dat, wanneer dit het geval is, alleen in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de verwijdering van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 vormt.¹⁹

Immers het dient vastgesteld te worden dat verzoekende partij zich illegaal heeft gevestigd op het Belgisch grondgebied. Zij kon dan ook niet onwetend zijn over het feit dat het verderzetten van haar privé en gezinsleven een precair karakter bezat.

De thans bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat aan verzoekende partij enig verblijfsrecht ontnomen wordt.

Bovendien merkt verzoekende partij geen enkele onoverkomelijke hindernis op om het voorgehouden privé –of gezinsleven verder te zetten in het land van herkomst. Zeker nu zowel zij als haar partner nog steeds de Marokkaanse nationaliteit bezitten. Tevens verklaart verzoekende partij tijdens haar gehoor op 06.01.2019 dat zij beiden zouden gehuwd zijn in Marokko wat nogmaals aantoonde dat, indien deze verklaringen waarachtig zijn, er nog steeds zeer nauwe banden zijn met het land van herkomst.

Omwille van deze verschillende redenen is er bijgevolg vast te stellen dat de overheid geen enkele positieve verplichting had ten aanzien van verzoekende partij om te verblijven in het Rijk.

Ten laatste, het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven.²⁰

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan.²¹ Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren.²²

Evenmin is een langdurig (illegaal) verblijf of een professioneel leven op zich een afdoende bewijs van het bestaan van een privé –of gezinsleven.

Er wordt bijgevolg geen schending aangetoond van artikel 8 EVRM.

10. Verzoekende partij werpt een schending van artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980 op. Hierbij herinnert verwerende partij er aan dat het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet haar uitwerking heeft bij het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten, doch niet bij een inreisverbod.

Het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers dat: “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.²³

De bestreden beslissing is echter geen “beslissing tot verwijdering” in de zin van deze bepaling.

Dit onderdeel van het middel faalt dan ook in rechte.

11. Inzake het hoorrecht beweert verzoekende partij volledig ten onrechte dat dit recht geschonden zou zijn. Uit het administratief dossier volgt immers dat verzoekende partij op 06.01.2019 werd gehoord door verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing. Er werd toch minstens een poging ondernomen om dit te doen waarbij verzoekende partij er zelf voor koos om hier geen gebruik van te maken.

Verzoekende partij heeft aldus wel degelijk de mogelijkheid gehad alle elementen mede te delen die hij relevant acht teneinde een bevel het grondgebied te verlaten én een inreisverbod te vermijden en heeft er uitdrukkelijk voor gekozen om hier geen gebruik van te maken.²⁴

Teneinde een deugdelijk beslissing te kunnen nemen heeft verwerende partij er voor gekozen om terug te grijpen naar het hoorrecht dat op 16.02.2017 werd uitgevoerd ten aanzien van verzoekende partij en waarbij zij destijds bijzondere elementen aangaf die hun uitwerking zouden kunnen hebben bij het nemen van een administratieve beslissing.

Volledigheidshalve herinnert verwerende partij aan het arrest Mukarubega van het Europees Hof van Justitie dat stelt « het recht om voorafgaand aan de vaststelling van een terugkeerbesluit te worden gehoord, niet mag worden gebruikt om de administratieve procedure eindeloos te heropenen teneinde het evenwicht te bewaren tussen het fundamentele recht van de betrokkene om voorafgaand aan de vaststelling van een voor hem bezwarend besluit te worden gehoord, en de verplichting van de lidstaten om illegale immigratie te bestrijden.»²⁵

Ten overvloede verwijst verwerende partij nog naar het arrest M.G. en N.R. uitgesproken op 10.09.2013 (C-383/13), waarin het Europees Hof van Justitie preciseerde dat « [...] schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben [...]. Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, staat het immers aan de nationale rechter om aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of, wanneer hij van oordeel is dat sprake is van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokken onderdanen van derde landen elementen ter rechtvaardiging van de beëindiging van hun bewaring hadden kunnen aanvoeren»²⁶.

In onderhavig geval geeft verzoekende partij in haar verzoekschrift elementen aan waarover zij wenste gehoord te worden specifiek wat betreft de beide bestreden beslissingen. Het is echter een vaststaand beginsel dat het aan betrokkene toekomt om de overheid volledig in te lichten alvorens deze een beslissing kan nemen en dat een beslissing beoordeeld wordt in het licht van de elementen waarvan zij kennis had op het moment van het nemen van de beslissing.

Bijgevolg blijft verzoekende partij in gebreke enig bijkomend concreet element aan te reiken dat zij onder de aandacht van verwerende partij had willen brengen bij het nemen van de bestreden beslissing welks tot een andere beslissing had geleid²⁷ en waarin “de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben”.²⁸

De bestreden beslissing heeft op geen enkele wijze het hoorrecht geschonden en er is geen belang in hoofde van verzoekende partij om dit middel op te werpen.

Verwerende partij heeft alle elementen die ter haar beschikking waren in overweging genomen om tot een afdoend en adequaat gemotiveerde beslissing te komen zonder het beginsel beoogd in onderhavig middel op enigerlei wijze te hebben geschonden.²⁹

Het middel faalt eveneens in rechte.

12. Geenszins toont verzoekende partij aan dat verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld. Er is geenszins sprake van een automatisme zoals blijkt uit de bewoordingen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden.³⁰ Het behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.³¹

13. Verzoekende partij voert de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.³²

De Raad van State heeft echter geoordeeld dat het zorgvuldigheidsbeginsel geen beginsel is dat op zich een middel kan gronden.³³

Het middelenonderdeel dient op dit vlak dan ook als onontvankelijk beschouwd te worden."

2.1.3. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat het bestreden inreisverbod duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsgrond, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan de verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. In dit verband worden de motieven herhaald op basis waarvan in het op dezelfde dag gegeven bevel om het grondgebied te verlaten werd besloten om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen, met name omdat er een risico op onderduiken bestaat. Dit risico op onderduiken wordt verder uiteengezet door te stellen dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij haar verblijf op de wettelijke voorziene manier heeft trachten te regulariseren. Er wordt verder gemotiveerd dat de verzoekende partij op heterdaad betrapt is voor zwartwerk, waarna verwezen wordt naar het proces-verbaal van de politie van Schaarbeek. De gemachtigde van de minister stelt dat gezien het winstgevend karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er wordt vervolgens een inreisverbod voor een duur van twee jaar opgelegd, omdat de verzoekende partij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. De gemachtigde van de minister motiveert dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing werd gehoord en dat zij verklaart in België te zijn sedert november 2018 en dat er geen sprake is van een gezinsleven of minderjarige kinderen in België of van enige medische problematiek. Hij stelt dan ook dat er rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op deze elementen, op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, stelt de gemachtigde van de minister dat een inreisverbod van twee jaar proportioneel is.

De motivering van het bestreden inreisverbod laat de verzoekende partij toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van twee jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat de verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht dient te worden beoordeeld in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

2.1.4. Zoals reeds werd gesteld, wordt de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet en omdat zij in het bevel om het grondgebied te verlaten dat gepaard gaat met de huidige bestreden beslissing geen termijn voor vrijwillig vertrek heeft gekregen.

De stukken van het administratief dossier bevestigen dat de verzoekende partij in het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering van 6 januari 2019 geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan werd. De verzoekende partij betwist dit gegeven ook niet.

Waar de verzoekende partij zich met haar kritiek richt op het risico op onderduiken, merkt de Raad op dat het inreisverbod niet wordt opgelegd omwille van een risico op onderduiken, maar wel omdat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. De verzoekende partij kan *in casu* dan ook het vastgestelde risico op onderduiken niet betwisten. Dit betreft immers een motief dat eigenlijk is verbonden met de beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, meer bepaald de hierin vervatte beslissing om dit bevel niet langer gepaard te laten gaan met een termijn voor vrijwillig vertrek. Deze beslissing maakt als dusdanig niet het voorwerp uit van huidige beroep. Een schending van artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet wordt dan ook niet aangetoond.

De verzoekende partij weerlegt het motief niet dat er *in casu* grond is tot het opleggen van een inreisverbod, daar zij geen termijn voor vrijwillig vertrek kreeg.

Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod verder te worden bepaald rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het*

evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Het bestuur heeft dus, gelet op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Er werd reeds vastgesteld dat het bestreden inreisverbod wel degelijk een afzonderlijke motivering bevat waarom wordt geopteerd voor het opleggen van een inreisverbod voor de duur van twee jaar. Deze motivering staat los van het motief waarom er een inreisverbod wordt opgelegd, met name omdat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. De duur van het inreisverbod wordt op twee jaar bepaald, omdat de verzoekende partij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te blijven, omwille van het belang van de immigratiecontrole en de bescherming van de economische en sociale belangen.

In dit verband wordt erop gewezen dat er geen sprake is van enig gezinsleven of minderjarige kinderen in België en evenmin van gezondheidsproblemen. Tevens wijst de gemachtigde van de minister erop dat de verzoekende partij niet heeft getwijfeld om zonder de daartoe vereiste machtiging in België te werken, waarmee hij verwijst naar de betrapping op heterdaad van de verzoekende partij op zwartwerk.

De verzoekende partij betwist deze motieven. Zo stelt dat zij een duurzame relatie heeft met de heer Z., maar dat zij dit niet kenbaar heeft kunnen maken tijdens haar gehoor van 6 januari 2019, daar zij geen Nederlands, Engels of Frans kan spreken, enkel Arabisch, en zij niet werd bijgestaan door een tolk.

Zoals de verzoekende partij aanvoert, behelst het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §'n 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36).

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., §. 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §'n 30 en 34).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 31). De verzoekende partij kan bijgevolg op dienstige wijze de schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur aanvoeren.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij

maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt aan de verzoekende partij een inreisverbod voor twee jaar opgelegd, in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling is een gedeeltelijke omzetting van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl.St.* Kamer, 2011-12, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden inreisverbod wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Het staat buiten twijfel dat het opleggen van een inreisverbod, wat te dezen inhoudt dat aan de verzoekende partij gedurende twee jaar de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van België alsook dat van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, wordt ontzegd, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, een bezwarend besluit betreft dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* dus van toepassing. Deze bestreden beslissing moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de verzoekende partij ongunstig kan beïnvloeden.

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefte doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C-317/08-C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, *G. en R.*, EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, *Jurispr. blz. I 307*, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, *Jurispr. blz. I 8237*, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, *Jurispr. blz. I 9147*, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80).

Om een voormelde onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een inreisverbod hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 40).

In casu voert de verzoekende partij aan dat indien zij gehoord was geweest zij had kunnen wijzen op haar duurzame relatie met de heer Z. in België. In dit verband wijst ze ook op artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een beschermenswaardig familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93).

De Raad merkt dienaangaande op dat het EHRM reeds heeft geoordeeld dat het begrip ‘gezin’ niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk, maar dat een gezinsleven ook andere *de facto* gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). In die zin kan een stabiele *de facto* partnerrelatie tussen samenwonende personen vallen onder het begrip “*gezinsleven*” (EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, § 64). De banden tussen de partners dienen in elk geval wel voldoende hecht en effectief beleefd te zijn. Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als ‘gezinsleven’ in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). Het feit dat een koppel niet samenwoont, omwille van professionele of sociale redenen, doet op zich geen afbreuk aan de stabiliteit, duurzaamheid of standvastigheid van een relatie (EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, § 65). Daadwerkelijk fysiek samenwonen of samenleven is derhalve een belangrijk, doch op zich niet determinerend element, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte en standvastige feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het privéleven en/of het familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM waarop zij zich beroept.

De verzoende partij geeft aan dat zij een een beschermenswaardige relatie heeft opgebouwd met de heer Z. In dit kader verwijst zij naar een bezoekerslijst van het gesloten centrum (stuk 5) en vijf foto’s gemaakt tijdens een uitstap (stuk 6). Bij het verzoekschrift voegt de verzoekende partij tevens een kopie van de F+ kaart van de heer Z. (stuk 4) en een uittreksel uit het Rijksregister waarop het adres van de heer F. wordt vermeld (stuk 7). Uit de bij het verzoekschrift gevoegde kopie van een MOBIB-kaart (stuk 3) blijkt volgens de verzoekende partij dat zij in de nabijheid is van de heer Z. en in verwijzing naar twee loonfiches van meneer (stuk 9) blijkt volgens haar dat de relatie niet elders kan worden beleefd aangezien de heer Z. werkzaam is in België. De verzoende partij meent dat het beschermenswaardig karakter van haar liefdesrelatie met de heer Z. genoegzaam blijkt uit de bijgevoegde foto’s en uit het feit dat hij haar reeds driemaal heeft bezocht in het gesloten centrum te Brugge.

Uit deze stukken kan echter niet afgeleid worden dat de verzoekende partij daadwerkelijk een relatie heeft met de heer Z., laat staan dat het zou gaan om een beschermenswaardige relatie. Uit foto’s kan immers niet afgeleid worden welke daadwerkelijke relatie de twee personen op deze foto’s met elkaar hebben. Uit deze zeer beperkte gegevens en uit de enkele bewering dat de verzoekende partij eveneens in Brussel woonachtig is (hetgeen echter met geen enkel bewijskrachtig gegeven wordt aangetoond aangezien de MOBIB-kaart geen adres vermeldt en dergelijke kaarten te koop zijn voor eender wie zich in Brussel wenst te verplaatsen met het openbaar vervoer), kan op geen enkele wijze worden afgeleid dat de verzoekende partij en de heer Z. daadwerkelijk een stabiele, duurzame en standvastige partnerrelatie in de zin van artikel 8 van het EVRM hebben opgebouwd. Voorts blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekende partij en de heer Z. niet samenwonen en dat de heer Z. op het ogenblik van de bestreden beslissing nog steeds samenwoonde met zijn echtgenote. Bovendien kan het stuk waaruit blijkt dat de heer Z. haar heeft bezocht in het gesloten centrum, voor de huidige beoordeling niet mee in overweging genomen worden, daar dit stuk dateert van na het nemen van de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij op de terechtzitting nog een stuk in het Spaans voorlegt aangaande de heer Z., wijst de Raad erop dat de procedure van inquisitoriale aard is. Het procedurereglement van de Raad voorziet niet in de mogelijkheid tot het neerleggen van bijkomende stukken nadat het verzoekschrift is ingediend. Bijgevolg dienen stukken, die niet door het procedurereglement voorzien zijn, zoals *in casu* het bijkomende stuk neergelegd ter terechtzitting van 16 oktober 2019 en dat niet op vraag van de Raad werd neergelegd, in principe uit de debatten geweerd te worden. Daarenboven dient er ook op gewezen te worden dat artikel 8 van het procedurereglement vereist dat een stuk, dat niet werd opgesteld in de taal van de rechtspleging, vergezeld wordt door een voor eensluidend verklaarde vertaling, *quod non in casu*.

Omtrent het voorgehouden privéleven merkt de Raad op dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat “*gewone*” sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). Ook de Raad van State stelde in

het arrest nr. 140.615 van 15 februari 2005 dat de “gewone” opbouw van sociale relaties niet volstaat om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. Het gegeven dat een vreemdeling een zekere band heeft opgebouwd met de samenleving waarin hij of zij zich een tijd heeft ontplooid, impliceert echter niet dat er meteen en steeds ook sprake is van een privéleven dat de bescherming geniet van artikel 8 van het EVRM. Het moet immers gaan om nauw beleefde en sterk verinnerlijkte banden, die maken dat de vreemdeling zijn/haar identiteit zou verliezen indien hij/zij deze banden dient te verbreken.

In casu moet bovendien worden opgemerkt dat het voorgehouden privéleven van de verzoekende partij zich geheel heeft ontwikkeld in een tijd waarin zij zich bewust diende te zijn dat haar verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat verschillende visumaanvragen van de verzoekende partij (in 2010, 2011 en 2012) werden geweigerd terwijl de verzoekster thans beweert reeds twee jaar illegaal in België te verblijven. In dergelijke gevallen zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). In het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk oordeelde het EHRM reeds, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

In casu wordt op geen enkele wijze concreet aangetoond dat de door de verzoekende partij opgebouwde contacten in België een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. De normale binding die ontstaat met België enkel door enkele jaren verblijf hier te lande en dit in een precaire verblijfssituatie, is op zich niet voldoende is om een schending van het recht op privéleven aan te nemen.

Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat de verzoende partij niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat zij met de Belgische samenleving banden heeft opgebouwd die een privéleven inhouden dat door artikel 8 van het EVRM wordt beschermd.

Gelet op voorgaande vaststelling dat de verzoekende partij geen beschermenswaardig gezinsleven of privéleven aannemelijk maakt, dient er eveneens vastgesteld te worden dat de verzoekende partij bij haar gehoor geen elementen had kunnen aanbrengen die de afloop van de huidige procedure had kunnen beïnvloeden.

Daarenboven dient erop gewezen te worden dat de verzoekende partij geenszins concreet aannemelijk maakt dat zij niet dienstig gehoord werd. De loutere bewering dat zij enkel Arabisch verstaat, vindt geen steun in het administratief dossier. Uit het gehoorverslag van 6 januari 2019 blijkt immers dat de verzoekende partij zich in het Frans voldoende heeft kunnen uitdrukken opdat de politieagent heeft kunnen opschrijven dat de verzoekende partij geen problemen kent in Marokko, dat zij zich wilt vestigen in België en dat zij een echtgenoot heeft in Marokko. Ook blijkt uit het administratief dossier geen enkele tegenindicatie dat de verzoekende partij zich niet verstaanbaar kan maken in de Franse taal. Zo blijkt er immers dat de verzoekende partij in 2010, 2011 en 2012 enkele visumaanvragen in het Frans heeft ingediend.

Gelet op het voorgaande, maakt de verzoekende partij geen schending van het hoorrecht of van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

De verzoekende partij betoogt verder dat de verwerende partij niet zonder meer kan stellen dat zij aan het werk zou zijn geweest zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart. Zij wijst erop dat zij helemaal geen zwartwerk heeft gepleegd en dat zij enkel als klant aanwezig was in de horecazaak waar zij werd opgepakt en dat zij daar nooit heeft gewerkt. Zij betoogt dat de zaakvoerder ook ondervraagd zal zijn geweest en dat hij ook moet hebben gesteld dat de verzoekende partij enkel een klant was.

In het administratief dossier bevindt zich het proces-verbaal van de politie van Schaarbeek van 5 januari 2019 waarin wordt gesteld dat de verzoekende partij op heterdaad werd betrapt op zwartwerk. Er wordt onder meer het volgende gesteld: *“Betrokkene was achter de bar aan het werken in café gelegen [...] . De sleutels van het café zaten in de handtas van de betrokkene.”* De verzoekende partij gaat niet verder in op deze vaststellingen, doch stelt enkel dat zij in de horecazaak aanwezig was als klant. Waar zij beweert dat de zaakvoerder aan de politie ook verklaard moet hebben dat zij enkel een klant was, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij hiervan geen begin van bewijs bijbrengt. Bovendien zijn er geen dergelijke stukken te vinden in het administratief dossier.

Het gegeven dat de verzoekende partij de vaststellingen van het proces-verbaal betwist en dat zij (nog) niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet, verhindert de gemachtigde van de minister niet om op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen op basis van de feiten vastgesteld in het in de bestreden beslissing vermelde proces-verbaal. Het komt dan ook niet kennelijk onredelijk over dat de verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst naar het zwartwerk van de verzoekende partij en dit mee in overweging neemt voor het bepalen van de duur van het inreisverbod.

Gelet op voorgaande besprekingen blijkt niet dat de verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig was door te motiveren dat de verzoekende partij geen gezinsleven en minderjarige kinderen in België had, noch enige medische problemen en dat zij werd betrapt op zwartwerk.

De verzoekende partij maakt aldus niet concreet aannemelijk dat – bij het bepalen van de duur van het inreisverbod – geen afdoende onderzoek heeft plaatsgevonden omtrent de specifieke omstandigheden van haar geval of enige specifieke omstandigheid ten onrechte niet in rekening werd gebracht. Er moet hierbij ook worden aangenomen dat een evenredigheidstoets heeft plaatsgevonden.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met haar uiteenzetting niet aantoont dat de verwerende partij, wat de gegeven motivering van (de duur van) het inreisverbod betreft, is uitgegaan van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Zij toont evenmin met concrete argumenten aan dat het bestuur bij het bepalen van de duur van het inreisverbod het evenredigheidsbeginsel niet in acht heeft genomen zoals dit is vervat in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Er dient immers ook op gewezen te worden dat de duur van het inreisverbod twee jaar bedraagt, terwijl op basis van artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet er *in casu* een inreisverbod tot drie jaar opgelegd kan worden. Aldus blijkt duidelijk dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van de verzoekende partij om tot een duur van twee jaar te komen.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet *juncto* de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij tevens geen schending van artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM en van het hoorrecht heeft aangetoond. Deze onderdelen van het middel zijn ongegrond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen

ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonbaar dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Waar de verzoekende partij nog de schending aanvoert van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat zij geen andere argumenten aanhaalt dan deze die reeds in het kader van artikel 8 van het EVRM werden besproken. Bovendien dient erop gewezen te worden dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet zelf voorschrijft dat deze bepaling enkel toepassing vindt bij een verwijderingsbeslissing. De huidige bestreden beslissing is echter een inreisverbod en kan niet als een verwijderingsbeslissing beschouwd worden. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS